

Csejdy Júlia Hudec László sanghaji modernizmusa

A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal galériájában 2009. november 4. és december 12. között volt látható a Hudec László építész munkásságát bemutató kiállítás, a Sanghaji Levéltár és a Sanghaji Városépítészeti Archívum rendezésében.

Az utóbbi három évben a magyar sajtóban is több róla szóló írás jelent meg, és a sanghaji konzulátus által szervezett kiállítás után 2009-ben egy budapesti kiállítás a pályakezdéssel, az egyetemi évekkel foglakozott.¹ Hudec László – mint több jelentős pályatársa, pl. Breuer Marcel vagy Forbát Alfréd – külföldön, valójában egyetlen városban teljesítette ki életművét. De tőlük eltérően a legutolsó időkig szinte teljesen ismeretlen volt még a szakmai közvélemény előtt is.

Az 1893-ban Besztercebányán született Hugyecz László édesapja mellett – aki Besztercebányán prosperáló építési vállalkozást vitt – gyermekkorától kitanulta a kőműves-ács-kőfaragó szakmát és hamar megszerezte a szakvizsgákat. 1914-ben kapott építész diplomát a József Nádor Műegyetemen. A diploma megszerzésekor ragyogó karrier állt előtte, felvételt nyert Ybl Lajos „a magyar király volt udvari építészé” irodájába és ugyanakkor meghívták a Műegyetem ókori építészet tanszékére tanársegédnek, de az első világháború kitörése megakadályozta mindebben. Hudec (ekkor még Hugyecz) Lászlót besorozták a magyar hadseregbe és két év frontszolgálat után, 1916-ban orosz fogságba esett. A fronton és a hadifogságban is kamatoztatta műszaki ismereteit, előbb betonhadállásokat, később a szibériai Hilok városában hidakat, víztornyokat, mozdonyszíneket épít. Mivel a hazatérés lehetőségét megakadályozza a kegyetlenkedő cseh légió megjelenése, Kína felé szökök és 1918 októberében, hamis orosz útleveléért kapott menlevéllel megérkezik Sanghajba. Ekkor indul közel 30 évig tartó fantasztikus karrierje, amelynek során a Távol-Kelet legdinamikusabban fejlődő, kozmopolita világvárosának építészeti arculatát mindmáig meghatározó épületeket emelt, elképesztő stílusgazdagságban és a legmagasabb műszaki színvonalon.

Rövid bevezető után innen indult a kiállítás is, kronologikus sorrendben mutatva be az életmű legjelentősebb állomásait. Sajnos kevés eredeti dokumentum érkezett Magyarországra, az is csak kínai nyelven, a fotók, építési iratok, levelezések másolatban, a pannókon jelennek meg, eredeti tervrajz pedig csak egyetlen került a tárlóba. A sanghaji levéltár anyaga még mindig csak korlátozottan kutatható, hiába született három szakdolgozat és egy PhD értekezés az építész életművéről, forrásként leginkább a Victoria Egyetem Hudec archívumát és a korabeli sajtó cikkeit használták, a most készülő monográfia még a magyarországi hagyatékból is meríthet. A kiállítás képanyaga gazdag, de nem emeli ki a jelentősebb épületeket, minden egyforma hangsúlyt kapott, az egyes korszakokon belül se derül ki, mit tekinthetünk „zászlóshajónak”. Az archív és jelenkori képek összevetése megmutatja, hogy a számos, nemrégiben műemléki jelentőségűnek nyilvánított épület milyen átalakulásokon esett át, még az utóbbi évek ún. helyreállításai során is, amelyek gyakran nem a rekonstrukciót, inkább az „eredeti stílus” megidézését tartották fontosnak. Az enteriőröket ábrázoló fotókon ugyanakkor feltűnő, hogy azok az épületek, amelyek a kommunizmus évtizedei alatt közintézmények voltak, gyakran megőrizték belső kialakításukat: megmutatkozik a mivesség és részletgazdagság, ami a stukkókat, famunkákat, a monumentális lépcsőházakat, az ólomüvegablakokat, faragott kő kandallókereteket illeti. Az épületleírások szűkszavúak, a stílusok

meghatározása helyenként meglehetősen bizonytalan, viszont fontos adatokat tudhatunk meg az építetőkéről, a tervezőtársakról, helyenként a kivitelezőkről is. Természetesen csak keresztmetszetét kaphatjuk a gazdag életműnek, hiszen Hudec több száz épületet tervezett (ideértve a sorházakat is), jelentős középületei (iskolák, mozik, templomok) közül is csak felvillant néhányat a kiállítás, az ipari épületek közül a legjelentősebbet, a Union Brewery gyárát láthatjuk.

L. E. Hudec Sanghajba érkezése után már 1919 legelején rajzoló állást kapott az amerikai R. A. Curry irodájában, ahol nagyon hamar irodavezető lett. 1924-ig dolgozott a Curry irodában már mint betársult építész, és ahogy leveleiből kiderül, az invenció, a tervezés és a részletrajzok elkészítésének irányítása leginkább az ő feladata volt. A felesége révén kitűnő társadalmi kapcsolatokkal rendelkező amerikai volt a munkaszerző- és szervező, Hudec pedig az egyetemen és az apja mellett elsajátított történeti stílusok fölényes alkalmazásával elnyerte a tehetsős nyugati megrendelők bizalmát. A nyugatiak nosztalgikus módon viszonyultak az építészethez, a vágyott otthoni miliőt akarták megteremteni és elzárkóztak minden modern fejleménytől, mert az „gyanús és német”. A Curry iroda a speciális státuszt élvező, saját közigazgatással rendelkező nemzetközi (francia, angol, amerikai stb.) koncessziók területén leginkább villákat, bérházakat és sorházakat épített, mindig a megrendelők stílusbeli és funkcionális elvárásainak megfelelően: a Beudin-, Madier- és Katz rezidenciák hatalmas kertekben állnak, elegáns neoklasszicista vagy neobarokk stílusban épültek, a nemes arányok és anyagok használata, az impozáns lépcsőházak mind a tulajdonosok reprezentáció iránti igényét voltak hivatva kielégíteni. Hudec valóban jól kamatoztatta ismereteit, a házak a magyar neobarokk atyjának, Hudec egyetemi tanárának, Walder Gyulának elismerését is kivívhatták. A fiatal építész azonban nem volt elégedett ezekkel a replikákkal, apjának írja meg, hogy mennyire megcsömörlött a neo stílusok alkalmazásától, nincs honnan inspirálódni, nincs kivel szakmai vitát folytatni, pályatársai műveletlenségére panaszkodik. Már ekkor is jellemzi az a mérhetetlen nyitottság és tanulni vágyás, ami végigkísérte egész pályáján. Járatja többek között a Der Baumeistert, az Architectural Forum-ot, otthonról kéri a hazai szaklapok előfizetését, az Építőművészetet, Magyar Iparművészetet és később a modern építészetet propagáló Tér és Formát is.

1921-ben, édesapja halálát követően hazalátogat és megbizonyosodik, hogy a Trianon utáni Magyarország létbizonytalanságába nem kíván visszatérni és testvéreit – akiket az új csehszlovák hatalom egy koholt per alapján megfoszt jelentős örökségüktől - is jobban tudja támogatni, ha Sanghajban építi ki karrierjét. Sanghaj ekkor a gazdasági boom időszakát élte, nyitott, multikulturális város volt és a tehetséges, ambiciózus építész találkozása a város nyújtotta lehetőségekkel sorsszerűnek tekinthető. Hudec 1922-ben feleségül vette a gazdag német-angol kereskedő családból származó, Sanghajban született Giselle Meyert, akinek révén még közelebb került a város elitjéhez, köztük az újonnan formálódó kínai burzsoáziához is. Ez az elit igényelte, hogy a nyugati kultúra legújabb fejleményei, az új építészeti stílusok megjelenjenek a városban. 1924 decemberében, az apósától kapott kölcsön segítségével nyitja meg saját irodáját, ekkora már meglehetősen ismertségre tett szert, nevéhez köthető az American Club, az International Savings Society székháza és a Country Hospital, amelyben Amerikát is megelőzve először épített be klímaberendezést. Minden épületénél a legkiválóbb műszaki berendezéseket alkalmazza, svájci, cseh, német stb. cégektől rendeli meg azokat, követi a legfrissebb technikai újításokat, és nyaranta tanulmányutakat tesz Európába, elsősorban Németországba, 1929-ben Amerikába is eljut. Vázlatfüzete és

fényképezőgépe minden útjára elkíséri, fáradhatatlanul örökíti meg monumentális városi tereket, emblematikus épületeket és jellegzetes, finom építészeti részleteket. A húszas évek közepén az egyik legnagyobb ingatlanfejlesztő céggel együttműködve 75 telekre tervez lenyűgözően változatos, variálható alaprajzú és méretű házakat különböző regionális stílusokban: legyen akár angol cottage, spanyol és olasz villa vagy koloniál stílusú ház, egyéni ötletekkel gazdagítva oldja meg mindegyiket. A húszas évek második fele az az időszak, amikor az építészetben bekövetkező nemzetközi trendek hatására kezd kikristályosodni Hudec saját hangja. Mindeközben csak a fantasztikus munkabírás és termékenység, a történeti stílusok invenciózus és magas színvonalú alkalmazása okán vált Sanghaj egyik legfoglalkoztatottabb építészévé. Akkortól tudatosan alkalmazza, ugyanakkor némileg átfogalmazza a német expresszionista téglaeépítészeti, az art deco vagy az ornamentikát tagadó, a funkcionalizmust zászlajukra tűző modern irányzatok formanyelvét. Érdemes kiemelni, hogy egyetlen tervet sem készített, amely a kínai tradicionális építészet hatását tükrözné, bár ismerhette a Sanghajban, Pekingben is működő pályatársát, az amerikai Henry K. Murphy-nek az adaptív építészet megteremtésére irányuló elméleti és tervezői munkásságát. Az ő célkitűzése más volt, nem nyűgözték le a kínai kultúra hagyományos formái, sem életformájában, sem szellemi orientációját tekintve nem merített belőlük. Egyedül a belső alakításánál érhető tetten, hogy helyenként motívumokat vesz át pl. a gazdag ornamentikájú fémrácsok - és korlátok alakításánál. Hudec Kínában mindvégig száműzöttnak érezte magát, legfőbb vezérelve a protestáns etika volt, hivatását akarta a legmagasabb színvonalon művelni, és talán magát is misszionáriusnak tekintette, mint aki részt vesz a távolkeleti ország modernizációjában.

Hudec az 1920-as évek második felétől kezdve elsősorban a kínai pénzügyi és társadalmi elit számára épített, és úgy tűnik a megrendelők ambícióival egyezően sokkal szabadabban és határozottabban érvényesíthette építészeti elképzeléseit, ízlését, mint a nyugati vásárlók esetében. Tervezői ars poeticája továbbra sem változik, a konstrukció, a szerkezet ugyanolyan fontos számára, mint a forma és csak egységben, kölcsönhatásban tudja értelmezni őket. Nem mindenáron akar újat alkotni, mert úgy gondolja, hogy az új feladatok, az új anyagok hozzák az új megoldásokat; magát inkább mérnöknek, mint építésznek tartja. Funkcionális, műszaki és esztétikai tekintetben is tökéletességre törekszik, páratlan érzékkel fedezi fel a design, a technika területén mindazt, amit munkájában hasznosítani tud. A tervezésénél és a kivitelezésénél is minden részletre kiterjedt a figyelme, gyakran maga rajzolta meg a belsőépítészeti részleteket és építkezéseit is személyesen felügyelte. Ekkor már kb. harmincan dolgoznak irodájában (ebből 15 kínai), a belsőépítészen, statikusan kívül rajzoló és munkafelügyelők is. A harmincas évek végéig tart ez az alkotóperiódus, amikor legkiemelkedőbb, máig időtálló, Sanghaj építészeti szövetében jelként magasodó épületeit megalkotta. A China Christian Literature Society Building a korszak legjelentősebb kínai kiadóvállalatának székháza és pandantja, a China Baptist Publication Society Building 1930 és 1932 között épültek fel. Mindkettő vasbeton vázszerkezetű, a többszínű téglával burkolt homlokzatokat, a vertikálitást hangsúlyozandó, hegyes profilú falpillérek tagolják sűrű egymásutánban. Hudec utazásai során közvetlenül inspirálódhatott az 1920-as évek emblematikus, expresszionista épületei által, amelyek többek között Peter Behrens, Fritz Schumacher és Fritz Höger tervei szerint valósultak meg Észak-Németország nagyvárosaiban. Az utóbbi által 1928-ban épített hannoveri Anzeigerhochhaus – amely a der Spiegel kiadói székháza volt – a homlokzat tagolása tekintetében közvetlen előzménynek tekinthető, de a sanghaji épületeken felismerhető Hudec

kézigye, a karcsú pilaszterek „csúcsdíszei”, amelyek stilizált formában megidézik a nézőben a felső-magyarországi pártázatos reneszánsz jellegzetes díszítőmotívumát. Talán nem erőltetett ez a párhuzam, hiszen tudjuk, hogy a Műegyetemen Kismarty Lechner Jenő javaslatára épp erről az építészeti stílusról akarta elkészíteni doktori munkáját.

Hudec 1930-ban nyeri el a kínai tulajdonú Joint Savings Society pénzintézet megbízását egy új, 22 emeletes székház és luxus szálloda tervezésére. Élete legnagyobb kihívása előtt áll az építész, alkalmaznia kell az amerikai magasház-építkezésekről szerzett ismereteit a süppedő talajú városban, ahol eddig még minden hasonló kísérlet kudarcba fulladt. Minden korábban épült épület kb. 10-30 cm között süllyedt évente, ezért nem igen mertek felhőkarcoló építésébe fogni. Az alapozási tervet Hudec és Corrit mérnökök készítik el egy német technológiai újítás felhasználásával, ami fém válaszfalakat használ vízzáró réteggént. 1932-ben már emelhetik is a felmenő falak acél vázszerkezetét, amit néhány éve szintén Németországban szabadalmaztak, különleges ötvözetből készül, költségkímélő és először alkalmazzák a Távol-Keleten. 1934 decemberében látványos ceremónia közepette Sanghaj polgármestere adja át az amerikai felhőkarcolók sziluettjét idéző, sötét téglaburkolatú épületet, amelyben visszafogottan elegáns art deco enteriőrökben múlathatja az időt a nagyközönség. Hudec László karrierje csúcsára érkezett és a sanghaji befektetők és építészek előtt is megnyílt a lehetőség, hogy magasházakat emeljenek - ma már tudjuk, hogy a történelem közbeszólt és a Park Hotel maradt a város legmagasabb épülete egészen az 1980-as évekig. A Park Hotel mellett álló, legjelentősebb art deco stílusú épülete, az 1931-1933 között épült és nemrégiben helyreállított, 2400 néző befogadására alkalmas vasbeton szerkezetű Grand Theatre még ismertebbé tette nevét a nemzetközi szinten. A szabálytalan, trapézhoz közelítő telken álló, izgalmas tömegkapcsolatokkal megfogalmazott épület jellegzetes eleme a 40 m magas, fényreklámként funkcionáló torony, a homlokzatok erőteljes fény-árnyék játékát a keskeny vízszintes párkányok és az erőteljes függőleges lamellák ritmikája adja. A homlokzatok frappáns, puritán megoldásával szemben a bravúrosan kialakított, légkondicionált lépcsőház és nézőtér a korszak rafinált ízlését követi: színvilágát az ezüst, a fekete és a különböző árnyalatú zöldek adják, a geometrikus alakzatokat formáló, fémrátétekkel díszített ajtók feketére lakozottak, az anyagok között a márvány és a krómacél dominálnak; a hatást fokozza a rejtett világítás. Az előcsarnokból induló kétkarú lépcső pofafalainak játékos, a magyar népi építészetben az oromzatok lombfűrészelt, hullámvonalas motívumára emlékeztető kialakítása finom utalásként értelmezhető a tervező kelet-európai gyökereire. Ezt a munkáját számos külföldi szaklap publikálta, pl. az *L'Architecture D'Aujourd'Hui* 1934. szeptemberi számában, a *Der Baumeister* 1935. májusi számában részletesen taglalja a mozipalotát, és az előbbi megjegyzi, hogy komfort és higiénia tekintetében az egyenértékű a legjobb európai filmszínházakkal. Hozzátehetjük, hogy a letisztult építészeti nyelv és a magas színvonalon kialakított belső okán is az élvonalba tartozik; a korszak magyar épületei között elsősorban a Domány Ferenc ill. az általa és Hofstätter Béla által tervezett mozik és modern bérpaloták (pl. Broadway mozi, Lloyd mozi, Weiss Manfréd Rt. bérháza) térszervezési rendje és elegáns belsőépítészeti kialakítása juthat eszünkbe. Érdekes adalék, hogy a Kokusai Kentiku, a japán nyelvű építészeti szaklap 1939. januári számában Hudec Hubertus Court bérházát (1933-1935) együtt szerepelteti számos modern stílusban tervező magyar

építész - mint a fent említett tervezőpáros, ill. Fischer József, Molnár Farkas, Bálint Károly és Pogány Móric - munkájával.

1935 után a gazdasági válság és a japán expanzió miatt csökkennek a megrendelések, de Hudec épp ebben az évben tervezi életműve talán legjelentősebb munkáját, ahol a funkció és a forma művészi szintézisét tudta megvalósítani. Sanghaj egyik iparmágnása, Wu Tongwen rezidenciáját a *Chinese Monthly* egy korabeli számában a Távols-Kelet legmodernebb és legfényűzőbb házának nevezte. Hudec ennél az épületnél az ekkorra Európában és Észak Amerikában már általánossá vált modern formanyelvet alkalmazza, de egyáltalán nem doktriner módon, eltávolodva annak személytelen, reduktív irányától. (Úgy tűnik a modern mozgalmak szociális, morális vonatkozásai sem is foglalkoztatták.) Formai értelemben ugyanakkor Le Corbusier 1920-as évekbeli villái (pl. La Roche-Jeanneret-villák, Villa Savoye) előképeknek tekinthetők, magyar pályatársai közül pedig elsősorban Fischer József épületei (pl. Hoffmann-villa, 1933-34) vagy Molnár Farkas Dálnoki-Kováts-villája (1932) juthatnak eszünkbe. Hudecnél is az alaprajz és az összetett funkcionális kívánalmak határozzák meg a szervesen ízesülő, kubusokból és félhengerekből álló, ellentétekre épülő kompozíciót, amelyet a tömegek gondos kiegyensúlyozása jellemez. A tömegek ugyanakkor rendkívül változatosak, minden nézet izgalmas látványt nyújt (vagy legalábbis nyújtott, mert mostanra érzéketlenül körbeépítették), és akárcsak eddigi munkáinál, itt is az anyagok és színek gazdag változatossága a jellemző. A vasbeton szerkezetű épület zöld mázas kerámiaborítású homlokzatait hatalmas üvegfelületek, szalagablakok, lekerekített szélű teraszok, erkélyek, előtetők és ívelt külső lépcső teszi mozgalmassá. Az építésznek egy olyan család számára kellett terveznie, amely ragaszkodott a kínai hagyományokhoz, ugyanakkor életformájában már nyugati mintákat is követett. A földszintet fedett kocsibehajtó osztja két különbejárható részre, egyik oldalon helyezkedik el a nagyméretű fogadóterem, az ősök csarnoka és a számos gyermek "iskolája", a másik oldalon a társasági élet színterei, a bár és a biliárd terem. Az emeleteken a sokszereplős kínai család modelljéhez igazodva teljes lakosztályok találhatóak a legmodernebb belsőépítészeti kialakítással (a lépcsőházban az art deco motívumok is megjelennek) és műszaki felszereltséggel (légkondicionáló, lift stb.) Le Corbusier *promenade architecturale* fogalmának megfelelően valósul meg az épület feltárulkozása, ugyanakkor a különböző társadalmi szereplők elkülönülő élethelyzetei is világosan lehatároltak. Erről a valóban magas színvonalú épületről illusztrált elemzéseket közölt többek között a *Tér és forma* 1939. 5. száma és a *Kokusai Kentiku* 1940. augusztusi száma is. Hudec haláláig - egy rövid, egy oldalas beszámolót kivéve a Hubertus Court-ról - ez volt az egyetlen említése a magyar sajtóban, bár Kotsis Ivánnal, Walder Gyulával, Kismarty Lechner Jenővel, Borbíró Virgillel és Ybl Ervinnel folyamatosan tartotta a kapcsolatot. A harmincas évek második felétől Hudec a katolikus egyháznak, elsősorban a jezsuita misszióknak tervez templomokat és iskolákat, de ez leginkább karitatív tevékenységnek tekinthető, jövedelme főként korábbi befektetéseiből és ingatlan beruházásaiból származik. Szinte felszabadul a munka rabságában töltött évek után és boldogan fordul ifjúkori "szerelmei" a teológia, a keresztény régészet és a történelem felé. 1947-ben vagyónát hátrahagyva feleségével és három gyermekével együtt menekülni kényszerül Sanghajból, Berkeley-ben telepsznek le, ahol 1958-ban hal meg.

A kiállítás nem emlékezett meg Hudec indulásáról, a családi, szellemi gyökerekről, egyetemi éveiről és háború alatti tevékenységéről sem, amikor mint tiszteletbeli magyar konzul Sanghajban életet mentett meg. A recenzió sem térhetett ki ezekre,

de a hivatkozott irodalomban és a hudecproject.com honlapon tájékozódni lehet. Szintén keveset tudhattunk meg az épületek és az építetők sorsáról; talán kínai vagy külföldi kutatónak egyszer alkalma lesz az eredeti források és az épületek átépítéseinek feltárásával rekonstruálni a „népi demokratikus diktatúra” évtizedei és az azt megelőző korszak történeteit. Hiszen ezekben az épületekben egyszerre van benne a távolra vetődött magyar vándor lelke és szelleme és a kínaiak generációinak öröme, szenvedése.

Jegyzetek

1 Luca Poncellini: Hugyecz László Sanghajban. Egy magyar építész ragyogó pályája a Kelet legnagyobb modernizációs folyamatában, 1919-1947. Országépítő 2007. december, 36-42.

Sanghaj modernista építésze, Hudec László (1893-1958) Magyar Építőművészet 2008. március, 24-25. Összeállította: Götz Eszter. Prakfalvi Endre: Hudec László levele Borbíró Virgilnek. Magyar Építőművészet 2009/1 Post Scriptum. 42-44. Csejdy Júlia: Besztercebányától Sanghajig. Hudec László építész életútja. Kommentár 2009. 5. sz. 48-59. A „Hudec László építészetének forrásai” c. kiállítás 2009. okt. 5-én nyílt meg a Magyar Építőművészek Szövetségének székházában.

2 Leonore Hietkamp: The Park Hotel, Shanghai (1931-1934) and its Architect, Laszlo Hudec. MA dolgozat, University of Victoria, 1998; Hua Xiahong: Analysis of Hudec's Architectural Works in Shanghai (kínai nyelven). MA dolgozat, Tongji University, 2000; Liu Bingkun: Laszlo E. Hudec and Modern Architecture in Shanghai. 1918-1937 MA dolgozat, University of Hongkong, 2005; Luca Poncellini: Laszlo Hudec a Sanghaj (1919-1947) PhD dolgozat, Torinói Műszaki Egyetem, 2006. 2010-ben jelenik meg a Holnap kiadónál, Az építészet mesterei c. sorozat részeként a Hudec Lászlóról szóló monográfia, Luca Poncellini és Csejdy Júlia munkája.

3 R. Curry Ohioiban született és 1907-ben végzett a Cornell University-n, 1914-ben ő volt az első amerikai, aki irodát nyitott Kínában. Sanghajban az I. világháború kitörésekor kb. 20 építész működött, nagyrészüket angol volt. lásd: Jeffrey W. Cody: Exporting American Architecture, 1870-2000. 2003, Routledge, London. 110.o.

a cikk megjelenése: Magyar Építőművészet 2010/1 szám. Utóirat melléklet 12-16.o.

-

ⁱ Leonore Hietkamp: The Park Hotel, Shanghai (1931-1934) and its Architect, Laszlo Hudec. MA dolgozat, University of Victoria, 1998; Hua Xiahong: Analysis of Hudec's Architectural Works in Shanghai (kínai nyelven). MA dolgozat, Tongji University, 2000; Liu Bingkun: Laszlo E. Hudec and Modern Architecture in Shanghai. 1918-1937 MA dolgozat, University of Hongkong, 2005; Luca Poncellini: Laszlo Hudec a Sanghaj (1919-1947) PhD dolgozat, Torinói Műszaki Egyetem, 2006.

2010-ben jelenik meg a Holnap kiadónál, *Az építészet mesterei* c. sorozat részeként a Hudec Lászlóról szóló monográfia, Luca Poncellini és Csejdy Júlia munkája.

ⁱⁱ R. Curry Ohioiban született és 1907-ben végzett a Cornell University-n, 1914-ben ő volt az első amerikai, aki irodát nyitott Kínában. Sanghajban az I. világháború kitörésekor kb. 20 építész működött, nagyrészüket angol volt. *lásd:* Jeffrey W. Cody: *Exporting American Architecture, 1870-2000.* 2003, Routledge, London. 110.o.